

Okres Adwentu i Bożego Narodzenia

Tegoroczny temat pracy duszpasterskiej powinien być konsekwencją tych, które realizowane były w poprzednich latach. Człowiek, który świadom jest umiłowania, wybrania i powołania przez Boga, powinien stawać się uczniem Chrystusa. Uczeń zaś Chrystusa, który przeżył osobiste z Nim spotkanie, a także doświadczył, że w Nim było życie, sam tego życia zaczerpnął i pragnie nim żyć. Stąd owo towarzyszące nam w nowym roku duszpasterskim wezwanie: ***Otoczmy troską życie.***

Należy podkreślić, że nie chodzi tutaj wyłącznie o obronę życia nie narodzonych ani też o zagrożenia życia ludzkiego, ale o szerszej rozumianą troskę w odniesieniu do wszelkich form życia, które wyszły z rąk Stwórcy. Zatem będzie to troska o życie środowiska naturalnego, życie fizyczne człowieka, a także jego życie psychiczne i duchowe. W okresie Adwentu i Narodzenia Pańskiego zwrócimy szczególną uwagę na rodzinę. Dlatego priorytety działalności duszpasterskiej tego czasu wyznaczać będzie hasło: ***Nowe życie w rodzinie.***

Liturgiczna myśl Adwentu pragnie ukazać podwójne znaczenie tego okresu, które dostrzec też można w dwóch jego etapach. Pierwszy – od 1 Niedzieli do 16 grudnia – skłania do spojrzenia w przyszłość, kiedy Syn Boży, uwielbiony, przyjdzie w chwale. Drugi etap Adwentu (od 17 do 24 grudnia), to czas bezpośredniego przygotowania na uroczystość Narodzenia Pańskiego i szczególnego wysiłku zmierzającego do odrodzenia w sobie życia dzieci Bożych. W ten czas pobożnego i radosnego oczekiwania na podwójne przyjście Chrystusa, wpisuje się oczekiwanie na nowe życie – rodzące się życie Jezusa i nasze życie dopełnione w przyszłej paruzji Pana. Jak podkreśla Benedykt XVI, ta perspektywa „od najwcześniejszych czasów oddziaływała na codzienne życie chrześcijan, stanowiąc jakby kryterium, według którego kształtowali życie doczesne jako wyzwanie dla sumień i równocześnie jako nadzieja pokładana w sprawiedliwości Boga” (*Spe salvi*, 41). W napięciu bowiem pomiędzy historycznym adwentem Zbawiciela i Jego adwentem eschatologicznym, aktualizuje się osobiste spotkanie człowieka z Chrystusem, zwłaszcza w znakach sakramentalnych, szczególnie w Eucharystii. Tę właśnie aktualność adwentu Pana w życiu każdej rodziny, należy uczynić myślą przewodnią wszelkich inicjatyw duszpasterskich.

Okres Narodzenia Pańskiego z kolei wspomina nie tylko historyczne przyjście Zbawiciela, czyli tajemnicę wcielenia, ale jest przede wszystkim uobecnieniem tajemnicy Objawienia, którą stopniowo przybliżają nam trzy następujące po sobie święta: Uroczystość Narodzenia Pańskiego, Uroczy-

stość Objawienia Pańskiego oraz Niedziela Chrztu Pańskiego. Każde z nich wspomina kolejny, coraz szerszy krąg osób doświadczających Objawienia.

Liturgia tego okresu, za pośrednictwem czytań dni powszednich, wskazuje na wspomniane poszerzanie kręgów objawiania się Syna Bożego, wychodząc od wydarzeń z Ewangelii lat dziecięcych Chrystusa, Jego związku z rodziną nazaretańską, do wydarzeń, przez które Jezus objawia swoją mesjańską godność i posłannictwo. Podobnie jak w Adwencie, tak w okresie Narodzenia Pańskiego ukazana zostaje nam Najświętsza Maryja Panna, która prowadzi na spotkanie z Jezusem. Także liturgia pozostałych dni nieustannie przypomina nam Jej osobę.

Warto zauważyć, że zarówno pod koniec Adwentu, jak i w okresie Narodzenia Pańskiego w liturgii wielokrotnie czytany jest Prolog Janowej Ewangelii, w którym powraca jako swoiste motto ważne dla nas zdanie: *WNimbyłobyżycie,azyciebyłowskiatłościąludzi...* (J1,4). Wcielenie Syna Bożego uświadamia człowiekowi, że Bóg rodzi się w jego codzienności, w jego życiu. To wydarzenie staje się wyzwaniem, aby całe ziemskie życie człowieka było życiem z Bogiem. Tajemnica Narodzenia Pańskiego skłania w szczególny sposób do spojrzenia na ten dar nowego życia z perspektywy małżeństwa i rodziny jako miejsca jego przekazywania i rozwijania, a także parafii jako wspólnoty wspierającej życie rodziny.

ks. Adam Przybecki